

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **A. S.**, státní příslušník Ruské federace
zastoupen advokátem Mgr. Viktorem Rytikovem
sídlem nám. Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-146142-11/SO-2022 z 23. 1. 2023, ve znění
opravného usnesení č. j. MV-146142-15/SO-2022 z 20. 2. 2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalované č. j. MV-146142-11/SO-2022 z 23. 1. 2023, ve znění opravného usnesení č. j. MV-146142-15/SO-2022 z 20. 2. 2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **11 228 Kč**, a to do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Viktora Rytikova.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Jádrem sporu je otázka, zda zjištění zpravodajské služby, klasifikovaná jako utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, představovaly dostatečný podklad pro závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, a zda tedy byly důvodem pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zrušila žalobcovo povolení k trvalému pobytu a zároveň mu podle § 77 odst. 3 stanovila lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Svůj postup odůvodnila tím, že obdržela od jedné ze zpravodajských služeb (dále jen „zpravodajská služba“) informaci č. j. D108/2022-OAM v režimu utajení (stupeň „důvěrné“), která popisuje skutečnosti, na jejichž základě nelze než dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky. Jeho jednání spočívalo v nežádoucí činnosti v oblasti ruských krajských aktivit, podporujících zájmy státní moci Ruské federace, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy ČR. S odkazem na judikaturu správních soudů zabývající se hodnocením utajovaných informací pak žalovaná uvedla, že informace popisuje konkrétní žalobcovo jednání, včetně jeho přesného časového rámce, kterého se žalobce dopouštěl v posledních letech opakovaně. Jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, tak rovněž přesvědčivě. Zároveň je lze podřadit pod pojem „ohrožení bezpečnosti státu“ ve smyslu ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, neboť směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem.
3. Žalovaná se dále zabývala dopadem svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Shledala, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu občana třetího státu 30. 5. 2014, je vdovec, bezdětný, na území ČR má pouze dospělou dceru zemřelé manželky, není vlastníkem nemovitosti na adrese hlášeného pobytu. Žalovaná shrnula, že žalobce nemá v ČR natolik významné rodinné a soukromé vazby, aby do nich bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo zrušením jeho povolení k trvalému pobytu, a negativní zjištění v žalobcův neprospěch nad takovým zásahem převáží.

II. Průběh soudního řízení.

4. Žalobce v žalobě označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých skutečností a podkladů dospěla žalovaná ke svým skutkovým závěrům. Při hodnocení podkladů žalovaná opakovala *de facto* stejnou argumentaci a odkazovala na obecné informace poskytnuté blíže neurčenou bezpečnostní složkou. Ze správního spisu předloženého žalobci není evidentní ani to, kdo je zdrojem utajovaných informací a zda jim lze přisuzovat dostatečnou míru věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance, resp. zda a podle čeho žalovaná tato hlediska posuzovala. Správní spis obsahoval pouze přehled žalobcovy „cizinecké historie“ a záznam o nemožnosti zpřístupnit utajované informace žalobci, který se opírá o velmi vágní popis skutečností, z nichž vychází, ovšem bez jakýchkoli důležitých údajů časových, místních a zdrojových.
5. Žalobce zdůraznil, že v ČR pobývá již 16 let a po celou tuto dobu se nedopustil žádné aktivity, kterou by bylo možno hodnotit jako ohrožení veřejného pořádku, zájmů nebo bezpečnosti ČR. Žalobce ve správním řízení namítal, že nebyl za žádný trestný čin nebo přestupek potrestán, ale že s ním dokonce ani nebylo žádné takové řízení zahájeno. S touto argumentací se však žalovaná přezkoumatelně nevypořádala, když se zabývala pouze otázkou odsouzení pro trestný čin. Žalobce dodal, že je plně integrován do majoritní

společnosti, nemá žádné potíže se zákonem ani nesplacené závazky vůči ČR, od roku 2013 je zde pohřbena jeho manželka, I. V., a v Praze žije jeho nevlastní dcera, A. V., se kterou udržuje blízký rodinný vztah.

6. Napadené rozhodnutí je zcela založeno na existenci utajované informace, proto nelze klást náročné požadavky na konkrétnost a kvalitu žalobní argumentace. Žalobce logicky nemůže namítat nezákonnost nebo nevěrohodnost konkrétních zjištění, proto musí tuto roli převzít soud a přezkoumat relevanci všech předložených informací, z nichž zřejmě vycházela žalovaná.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala stěžejní úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že konkrétní okolnosti případu podléhají utajení, proto je nemůže využít při vymezení skutkové podstaty. Pokud by tak učinila konkrétnějším způsobem, mohla by sice bez větších obtíží vysvětlit i své úvahy, zároveň by však vyradila obsah utajované informace a tím jednala nevýhodně pro zájmy ČR. To platí i přesto, že obsah utajovaných informací vypovídá o tom, že i žalobci musí být alespoň částečně znám. Žalovaná tak označila žalobu za nedůvodnou.
8. Všichni členové rozhodujícího senátu se 24. 4. 2023 seznámili s obsahem utajované informace evidované žalovanou pod č. j. D108/2022-OAM, z níž napadené rozhodnutí vychází. Učinili tak v souladu s § 58 zákona o ochraně utajovaných informací mimo dokazování prováděné podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
9. Soud následně přípisem z 2. 5. 2023 vyzval zpravodajskou službu k objasnění zdrojů, o které svá tvrzení týkající se žalobce opírá, aby mohl posoudit jejich věrohodnost. Zpravodajská služba odpověděla na výzvu soudu sdělením z 10. 5. 2023, jež mělo taktéž povahu utajované informace. S jejím obsahem se všichni členové rozhodujícího senátu seznámili 11. 5. 2023.
10. Usnesením z 15. 5. 2023 předsedkyně senátu podle § 45 odst. 4 s. ř. s. vyloučila z nahlížení sdělení zpravodajské služby č. j. D108/2022-OAM, výzvu soudu z 2. 5. 2023 i následné sdělení zpravodajské služby z 10. 5. 2023, neboť obsah těchto písemností by žalobci vyzradil utajované informací v rozsahu, který by mohl ohrozit činnost zpravodajské služby.

III. Posouzení věci soudem.

11. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů a částečně i nad jejich rámec (k tomu podrobněji níže), včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při tom naznal, že žaloba je důvodná.
12. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré písemnosti potřebné pro rozhodnutí soudu jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
13. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

14. K tomu je třeba předeslat, že požadavek na existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, nelze směřovat s požadavkem na pravomocné odsouzení pro trestný čin či přestupek nebo na zahájení trestního či přestupkového řízení. Některé z těchto skutečností jsou ostatně samostatným důvodem pro zrušení pobytového oprávnění [srov. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Cizinec může ohrozit bezpečnost státu, aniž by s ním bylo vedeno jakékoli sankční řízení; jde o pojmy do značné míry autonomní.
15. Žalovaná zareagovala na obdobnou odvolací námitku konstatováním, že „*pro naplnění skutkové podstaty ‚mohl by ohrozit bezpečnost státu‘ není vyžadováno odsouzení účastníka řízení za trestnou činnost,*“ a citací rozsudku NSS č. j. 9 As 71/2010-112 z 9. 11. 2011 obsahující obdobný argument ve vztahu k veřejnému pořádku (v citaci jde však o reprodukci názoru nynější žalované). Žalobce má pravdu, že žalovaná se výslovně vyjádřila pouze k jeho neodsouzení pro trestný čin, a nikoli k neodsouzení za přestupek nebo k nezahájení příslušných řízení. Všechny tyto případy jsou však v jádru shodné a argumentace žalované na ně plně dopadá: aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců jimi zrušení trvalého pobytu nepodmiňuje, nýbrž postačuje podle něj ohrožení bezpečnosti státu. Napadené rozhodnutí tedy není v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
16. K principům soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku NSS č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014).
17. Postup správních orgánů spočívající v tom, že některé rozhodné informace zůstávají účastníkům správního řízení utajeny a nelze je výslovně hodnotit ani ve vydaném rozhodnutí, podle této judikatury není nepřípustný. Avšak protože takový postup budí pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí, musí být vyvážen v rámci soudního přezkumu (rozsudek NSS č. j. 7 As 117/2012-28 z 21. 12. 2012). NSS v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS z 25. 11. 2011 konstatoval, že „*[v] bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. [...] Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při ‚běžném‘ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). [...] Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který ‚supluje‘ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.*“
18. Soud je tak povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Zjištěné skutečnosti ovšem musí v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných informací. Hodnotit je však musí celistvě, důkladně a s velkou obezřetností. Tato obezřetnost, nezbytná

při hodnocení utajovaných důkazů, se přitom jeví shodně ve vztahu k oběma účastníkům soudního řízení. V případě, že by soud zrušil správní rozhodnutí proto, že by utajované důkazy neshledal dostatečnými pro závěr správního orgánu z nich vyvozený, nemohl by jej rovněž dostatečně přesvědčivě odůvodnit. Při respektování těchto mezí nelze od soudu – stejně jako od správního orgánu – vyžadovat natolik konkrétní hodnocení, aby vyšly najevo utajované informace. Nicméně z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které bylo správní rozhodnutí vydáno. (Rozsudek NSS č. j. 7 As 117/2012-28.)

19. Ohledně samotného věcného přezkumu informací v režimu zákona o ochraně utajovaných informací NSS v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101 konstatoval: *„Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto [...] někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“*
20. Žalovaná popsala žalobcovo jednání jako opakovanou nežádoucí činnost v oblasti ruských krajanských aktivit, podporujících zájmy státní moci Ruské federace, které jsou v rozporu s bezpečnostními zájmy ČR. Zároveň uvedla, že utajované informace zasazují žalobcovo jednání do určitého časového rámce a díky množství detailů působí přesvědčivě. Soud se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil a naznal, že takový popis je s ohledem na povahu žalobcova jednání a míru ohrožení, které by mohl – teoreticky – představovat pro bezpečnost státu, přezkoumatelný a dostatečně určitý. Naopak pokud by žalovaná byla výrazně konkrétnější, povaha zjištěných informací by byla vyzrazena do té míry, že by mohl být uvedený veřejný zájem ohrožen. Tyto úvahy jsou obsaženy přímo v utajované informaci č. j. D108/2022-OAM a v tomto ohledu je sdělení zpravodajské služby dostatečně konkrétní i přesvědčivé. K odůvodnění napadeného rozhodnutí lze ještě dodat, že zpravodajská služba popsala tři různé typy žalobcových aktivit, odehrávající se částečně v jeho minulosti, částečně v současnosti, které ve všech případech souvisejí s podporou zájmů Ruské federace. Ne všechny aktivity jsou specifikovány místními i časovými údaji (k tomuto požadavku srov. bod 37 rozsudku NSS č. j. 4 Azs 400/2021-29 z 24. 3. 2022) a u jedné z nich není ani zcela zřejmé, na jakých skutkových okolnostech zpravodajská služba svou úvahu zakládá (jde o uplatňování vlivu Ruské federace vůči určité entitě). Ve svém souhrnu však tato zjištění vytvářejí obraz aktuální a závažné hrozby pro bezpečnost státu, jak ji vymezuje i ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Pokud by tato tvrzení odrážela skutečnost, byla by podle názoru soudu dostatečná pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
21. Kromě významu utajovaných informací se však soud musí zabývat také jejich věrohodností. Musí z nich být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu

o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené. Z kontrolní funkce správního soudnictví vůči veřejné správě totiž vyplývá, že soud nemůže policii nebo bezpečnostní službě uvěřit, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích (rozsudek NSS č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014, bod 31, nebo rozsudek NSS č. j. 4 Azs 400/2021-29 z 24. 3. 2022, bod 31).

22. V rozsudku č. j. 4 As 108/2013-69 NSS vyložil, že „[p]o policii není pro účely předmětného správního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací. [...] Pro účely předmětného řízení by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné.“ (Obdobně srov. rozsudek č. j. 2 Azs 259/2019-28 z 12. 3. 2020.) Zároveň NSS vyjádřil pochopení pro složité postavení policie (a totéž platí o zpravodajských službách): „Pokud uvolní konkrétní o tom, jak informace získala, může tím, že se, byť i v režimu nakládání s utajovanými informacemi, k nim dostanou další subjekty, konkrétně příslušní soudci, potenciálně ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie, neboť každé rozšíření okruhu subjektů, které k utajované informaci mají přístup (i když jsou povinny s ní nakládat v režimu příslušného stupně utajení), zvyšuje riziko jejího vyzrazení. Na druhé straně, pokud tak neučiní, její informace nemohou být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že další pobyt žalobce není v souladu se zájmy České republiky. Pokud stěžovatel [Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců] nebude schopen existenci činnosti žalobce v rozporu se zájmy ČR dovodit i z jiných, na utajovaných informacích získaných od Policie ČR nezávislých podkladů, může se stát, že nebude schopen unést své důkazní břemeno ohledně neslučitelnosti dalšího pobytu žalobce se zájmy ČR. Tuto volbu však za stěžovatele a s ním spolupracující Policii ČR nemůže vyřešit soud tím, že rezignuje na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. Je na uvedených orgánech, aby zvážily, zda větším rizikem je poskytnutí příslušných informací soudu, anebo rezignace na jejich uplatnění v předmětném řízení.“ (Obdobně rozsudky NSS č. j. 8 As 73/2012-43 z 27. 8. 2013, č. j. 3 Azs 239/2015-35 z 8. 9. 2016 nebo č. j. 4 As 253/2018-42 z 29. 11. 2018.)
23. V tomto ohledu tvrzení zpravodajské služby neobstojí. U žádného z popsanych typů žalobcova jednání totiž není uvedeno, jakým způsobem se o něm zpravodajská služba dozvěděla, a to ani v konkrétní, ani v obecné podobě. Z utajovaných informací není – třeba jen v hrubých rysech – zřejmé ani to, jaký typ zdroje nebo jakou metodu zpravodajská služba k získání informací využila (tedy např. zda šlo o použití operativně-pátrací techniky, sledování žalobce nebo jiných osob, výpověď agenta atd.), tím méně pak jakékoli konkrétní okolnosti získání těchto informací. Zpravodajská služba pouze uvedla, že použila určitý počet zdrojů a zhodnotila stupeň jejich spolehlivosti. Taková míra neurčitosti tvrzení však soudu neumožňuje učinit si žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací.
24. Přestože zákon o pobytu cizinců ukládá soudu rozhodnout o žalobě ve lhůtě 90 dnů ode dne jejího podání (§ 172 odst. 10), považoval soud za potřebné dát zpravodajské službě i za cenu drobného překročení této (pořádkové) lhůty ještě jednu příležitost její pochybení napravit a zdroje jejích zjištění, potřebné pro ověření jejich věrohodnosti, soudu objasnit. Proto ji k tomu přípisem z 2. 5. 2023 vyzval a současně vyložil, za jakým účelem tyto doplňující informace potřebuje. Zpravodajská služba odpověděla na výzvu sdělením doručeným soudu 10. 5. 2023, jež má rovněž povahu utajované informace a v němž s odvoláním na § 8 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, konstatovala, že již orgánům státu předala veškeré informace týkající se tohoto případu, které mohla, a že žádné

další informace o svých zdrojích a metodách neposkytne, neboť by to ohrozilo její důležitý zájem.

25. Jestliže se zpravodajská služba rozhodne, že určité informace soudu neposkytne z obavy, že by to ohrozilo její důležitý zájem, soud ji k tomu nemůže přinutit; pravomoc úkolovat zpravodajskou službu má pouze vláda a prezident republiky (§ 8 zákona o zpravodajských službách). Je na zpravodajské službě, aby vyhodnotila, zda je pro ni větším rizikem poskytnutí požadovaných informací příslušnému orgánu státu, nebo rezignace na jejich uplatnění v daném řízení. Pakliže však zpravodajská služba odmítne poskytnout informace potřebné pro ověření věrohodnosti jejích tvrzení, nemohou být tato tvrzení podkladem pro vydání jakéhokoli rozhodnutí zasahujícího do veřejných subjektivních práv osob.
26. Informace zpravodajské služby neobsahovaly ani v nejhrubších rysech popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání. Soud tak nemohl ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, a proto nutně dospěl k závěru, že žalovaná ve spolupráci se zpravodajskou službou neunesla své důkazní břemeno ohledně neslučitelnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu a jeho setrvání na území se zájmy ČR.
27. Za této situace považoval soud za nadbytečné zabývat se žalobním bodem týkajícím se posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

IV. Závěr a náklady řízení.

28. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí na základě utajovaných informací od zpravodajské služby, které by v případě své pravdivosti (resp. dostatečné pravděpodobnosti) odůvodnily zrušení žalobcova oprávnění k trvalému pobytu z toho důvodu, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Tyto informace však neobsahovaly žádné údaje o zdrojích informací a způsobu jejich získání, potřebné pro ověření jejich věrohodnosti, a zpravodajská služba takové údaje soudu nepředložila ani v průběhu soudního řízení, přestože k tomu byla vyzvána. Tvrzení zpravodajské služby tak nemohla být podkladem pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu, a soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto řízení bude záležet na tom, zda zpravodajská služba poskytne žalované podklady nezbytné pro ověření věrohodnosti jejích tvrzení. Pokud by tak učinila a žalovaná by tuto věrohodnost ověřila, mohla by žalovaná opětovně přistoupit ke zrušení žalobcova pobytového oprávnění. V opačném případě tak učinit nelze, neboť informace dosud poskytnuté zpravodajskou službou takový postup neodůvodňují.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou 1 428 Kč odpovídající

DPH v sazbě 21 %, neboť společnost AK Rytikov & Utěšený Legal s.r.o., jejímž je žalobcův zástupce společníkem, je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobci odměnu za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ani náhradu soudního poplatku za tento návrh, neboť tyto náklady nepovažuje vzhledem k neúspěšnosti návrhu za důvodně vynaložené.

30. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu